

## Arrest

nr. 184 344 van 24 maart 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 3 november 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DECOSTER, die *loco* advocaat J. VERCAMMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 september 2008, dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Casablanca een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote P.A., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 5 januari 2009 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 5 maart 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 50 474 van 29 oktober 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 23 april 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 17 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Belg. Op 12 maart 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 151 691 van 3 september 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 2 mei 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat hij de bloedverwantschap heeft bewezen door middel van een (gelegaliseerde en vertaalde) geboorteakte en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden "*bewijzen van affectieve en financiële band met het kind*" voor te leggen.

Op 27 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 3 november 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag f van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2016 werd ingediend door:*

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het aangaan van een schijnhuwelijk om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Daarmee pleegde betrokkene een ernstige inbreuk op de openbare orde. Het huwelijk met P. A. S. A. R. G. (...) werd nietig verklaard te Luik - Akte nr. 1293 (zie gegevens in het rijksregister).*

*Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er kan namelijk niet uitgesloten worden dat als mijnheer er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontlenuen, dat hij er evengoed toe in staat is een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen. Het afsluiten van een schijnhuwelijk betreft wel degelijk een inbreuk op de openbare orde. De 'goede trouw' van betrokkene is daardoor aanzienlijk aangetast.*

*Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van het welke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.*

*Betrokkenes zoon is geboren in 2014, betrokkene was wel degelijk op de hoogte dat zijn huwelijk nietig was verklaard op het moment van het verwekken van het kind en had reeds sinds jaren geen legaal verblijf meer. Het getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de nieuwe partner en het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden, desondanks een nieuwe gezinssituatie te creëren. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België*

en deze zelfs doelbewust te omzeilen om verblijfsrecht te verwerven, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin (voor zover het een daadwerkelijk gezin betreft en geen nieuwe schijnsituatie) immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Bovendien werd er tegen de vorige bijlage 20 dd. 12.03.2015 beroep aangetekend. Uit het arrest (nr 151691 van 3 september 2015) blijkt dat het beroep tegen de bijlage 20 door de RvV verworpen werd. Er werden geen nieuwe elementen aangebracht in het dossier van betrokkene om verder onderzoek te kunnen verrichten.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Het relatieverslag van betrokkene met zijn nieuwe partner doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat betrokkene vrij zich met zijn nieuwe partner elders te vestigen en een andere verblijfplaats te kiezen. Van medische problemen is hier geen sprake. Betrokkene was wel degelijk op de hoogte dat zijn huwelijk nietig was verklaard op het moment van het verwekken van het kind en had reeds sinds jaren geen legaal verblijf meer. Het getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de nieuwe partner en het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden, desondanks een nieuwe gezinssituatie te creëren. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België en deze zelfs doelbewust te omzeilen om verblijfsrecht te verwerven, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.  
(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat (eigen nadruk en onderlijning): "Bovendien werd er tegen de vorige bijlage 20 dd. 12.03.2015 beroep aangetekend. Uit het arrest (nr 151691 van 3 september 2015) blijkt dat het beroep tegen de bijlage 20 door de RvV verworpen werd. Er werden geen nieuwe elementen aangebracht in het dossier van betrokkene om verder onderzoek te kunnen verrichten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Het relatieverslag van betrokkene met zijn nieuwe partner doet geen afbreuk aan het voorgaande."

Dat verweerster verwijst naar een arrest van de Raad van State d.d. 12.03.2013 (Stuk 11) en stelt dat verzoeker zijn aanvraag diende te actualiseren.

*Echter, legde verzoeker alle gevraagde informatie voor aan verweerster en is er bovendien, louter door het verstrijken van 'tijd', reeds sprake van een nieuw element, namelijk een duurzame relatie met Mevrouw T. T. (...) sedert vier jaren...*

*Verweerster verwijst uitdrukkelijk naar het relatieverlag met partner Mevrouw T. (...) hetgeen het nieuwe essentiële element, zijnde het bewijs van de duurzame relatie sedert eind 2012, moet bevestigen. (Stuk 3)*

*Volgende zinssnede in de bestreden beslissing gaat volgens verzoeker dan ook niet langer op, en is achterhaald: "Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving..."*

*Verweerster laat bijgevolg na haar beslissing zorgvuldig en afdoende te motiveren zodat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."*

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- art. 40bis Vreemdelingenwet;*
- art. 1 e.v. van de Wet van 19.07.1991;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

*Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat er sprake zou zijn van een nieuw essentieel element, nl. een duurzame relatie met mevr. T. T. (...) (Belgische nationaliteit) sedert vier jaren. De bestreden beslissing zou bijgevolg onterecht vermelden dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.*

*De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 40bis Vreemdelingenwet.*

*Ook de zowel in de opgave van het eerste als tweede middel aangevoerde schending van art. 1 e.v. van de Wet van 19.07.1991 wordt niet nader toegelicht.*

*Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).*

*In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.*

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:*

*"(...)"*

*Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).*

*Verzoekende partij heeft op 02.05.2016 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige Belgische zoon, in toepassing van de artikelen 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.*

*Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:*

*"(...)"*

Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze heeft vastgesteld om welke reden de verzoekende partij op heden nog steeds geacht moet worden een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Meer specifiek heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd als volgt:

*“Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er kan namelijk niet worden uitgesloten dat als betrokkene er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontlennen, dat hij er evengoed toe in staat is een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen. Het afsluiten van een schijnhuwelijk betreft wel degelijk een inbreuk op de openbare orde. De ‘goede trouw’ van betrokkene is daardoor aanzienlijk aangetast”*

Gelet hierop kan verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig betwisten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in casu op zorgvuldige wijze, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij, heeft besloten dat het verblijf om redenen van openbare orde aan de verzoekende partij dient geweigerd te worden.

Specifiek voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing onterecht zou hebben geoordeeld dat het aan verzoeker toekomt om zijn aanvraag te actualiseren. Volgens verzoekende partij zou hij alle gevraagde informatie hebben voorgelegd en zou er “door het verstrijken van tijd” sprake zijn van een nieuw element nl. een duurzame relatie met mevr. T. T. (...).

Ter zake wenst verweerder vooreerst te benadrukken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ter zake terecht heeft gemotiveerd: *“Er kan namelijk niet uitgesloten worden dat als mijnheer er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontlennen, dat hij er evengoed toe in staat is een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen. Het afsluiten van een schijnhuwelijk betreft wel degelijk een inbreuk op de openbare orde. De ‘goede trouw’ van betrokkene is daardoor aanzienlijk aangetast. [...] Betrokkenes zoon is geboren in 2014, betrokkene was wel degelijk op de hoogte dat zijn huwelijk nietig was verklaard op het moment van het verwekken van het kind en had reeds sinds jaren geen legaal verblijf meer. Het getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover de nieuwe partner en het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden, desondanks een nieuwe gezinssituatie te creëren. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België en deze zelfs doelbewust te omzeilen om verblijfsrecht te verwerven, getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. [...] Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin (voor zover het een daadwerkelijk gezin betreft en geen nieuwe schijnsituatie) immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. [...] Het relatieverslag van betrokkene met zijn nieuwe partner doet geen afbreuk aan het voorgaande.”*

Er is dus rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij sedert jaren een nieuw gezin heeft gesticht, met mevr. T. (...) en zijn zoon, maar de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat niet kan worden uitgesloten dat ook deze relatie gericht is op het ermee samengaan verblijfsrechtelijk voordeel. Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geoordeeld dat deze relatie geen afbreuk doet aan de ernst van de begane inbreuk, en dat verzoekende partij deze relatie heeft aangeknoopt op een ogenblik dat hij wist dat hij niet langer over een verblijfsrecht beschikte. Het familiaal belang wordt ondergeschikt geacht aan de openbare orde. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft evenzeer gewezen op het feit dat verzoekende partij en zijn partner zich buiten België kunnen vestigen.

Bovendien heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk rekening gehouden met het relatieverslag, doch geoordeeld dat dit niet als een nieuw element kan worden beschouwd.

*De beweerde relatie met mevr. T. T. (...) werd door verzoekende partij immers reeds eerder ingeroepen, nl. in kader van het annulatieberoep dat zij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingesteld tegen de beslissing dd. 12.03.2015 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In concreto werd de bijlage 20 afgegeven in antwoord op een eerste aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart in functie van zijn zoon, Y. L. (...). Het annulatieberoep werd echter bij arrest nr. 151.691 dd. 03.09.2015 verworpen.*

*In casu hield verzoekende partij voor dat hij niet gehoord was omtrent de relatie met mevr. T. T. (...) en dat indien hij voorafgaand aan de bestreden beslissing dd. 12.03.2015 gehoord was geweest, dit tot een andere beslissing had geleid.*

*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde:*

*“Terwijl er wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, en de scheiding van de verzoekende partij met diens kind. In de in casu bestreden beslissing werd dienomtrent als volgt gemotiveerd: “Betrokkenes zoon is geboren in 2014, betrokkene was wel degelijk op de hoogte dat zijn huwelijk nietig was verklaard op het moment van het verwekken van het kind en had reeds sinds jaren geen legaal verblijf meer. Het getuigt alleszins van verantwoordelijkheid tegenover de nieuwe partner en het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden, desondanks een nieuwe gezinscel te creëren. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.” Verzoeker toont niet aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest voorafgaande aan het nemen van de bestreden beslissing, dit tot een andere afloop had geleid.”*

*Verder werd ook de vermeende schending van art. 8 EVRM niet weerhouden, en wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij op het feit dat verzoekende partij haar gezinsleven in België volledig had opgebouwd in illegaal verblijf.*

*Verweerder benadrukt dat de vage ongestaafde bewering van verzoekende partij dat zij met mevr. T. T. (...) een duurzame relatie zou hebben, geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing.*

*Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

2.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht.

2.1.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Evenmin wordt in het middel uiteengezet op welke wijze de artikelen 4 en volgende van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geschonden worden geacht.

2.1.3.1.3. Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van de verzoeker om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het aangaan van een schijnhuwelijk om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, waarmee hij een ernstige inbreuk pleegde op de openbare orde, en *“(u)it de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*. Verder wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht dat *“het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt (wordt) geacht aan de vrijwaring van de openbare orde”* en wordt nog verwezen naar het beroep dat de verzoeker tegen de vorige jegens hem genomen bijlage 20 van 12 maart 2015 heeft ingesteld dat door de Raad werd verworpen en naar het feit dat er thans geen nieuwe elementen werden aangebracht. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :*

*1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij alle gevraagde informatie heeft overgemaakt en er louter door het verstrijken van de tijd al sprake is van een nieuwe element, met name zijn duurzame relatie met T.T. sedert vier jaar. Hij meent dan ook dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet langer kan voorhouden dat *“(u)it de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie van de verzoeker met

T.T., doch oordeelde dat *“niet uitgesloten (kan) worden dat als mijnheer er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontfanen, dat hij er evengoed toe in staat is om een nieuw gezin te stichten met het zelfde doel voor ogen”*, dat *“(h)et afsluiten van een schijnhuwelijk (...) wel degelijk een inbreuk op de openbare orde (betreft)”* en dat de goede trouw van de verzoeker daardoor aanzienlijk is aangetast. De verzoeker betwist niet dat hij op 17 september 2014 reeds een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind had ingediend die op 12 maart 2015 door afgifte van een bijlage 20 werd geweigerd, en dat het door hem ingediende beroep tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 151 691 van 3 september 2015 werd verworpen. Door er louter op te wijzen dat hij bij zijn aanvraag van 2 mei 2016, die tot de huidige bestreden beslissing heeft geleid, een relatieverslag heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij sedert vier jaar een duurzame relatie heeft, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat dit verslag geen afbreuk doet aan het feit dat hij door het aangaan van een schijnhuwelijk om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven een ernstige inbreuk pleegde op de openbare orde waardoor zijn ‘goede trouw’ aanzienlijk is aangetast en niet kan worden uitgesloten dat hij ertoe in staat is om een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en verder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds stelt dat “Bovendien werd er tegen de vorige bijlage 20 dd. 12.03.2015 beroep aangetekend. Uit het arrest (nr 151691 van 3 september 2015) blijkt dat het beroep tegen de bijlage 20 door de RvV verworpen werd. Er werden geen nieuwe elementen aangebracht in het dossier van betrokkene om verder onderzoek te kunnen verrichten. Het komt toe aan betrokkene hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Het relatieverslag van betrokkene met zijn nieuwe partner doet geen afbreuk aan het voorgaande.” (Eigen onderlijning)*

*Dat de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds meent er in te kunnen volstaan haar beslissing d.d. 12.03.2015 integraal te hernemen als volgt:*

*“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan het aangaan van een schijnhuwelijk om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Daarmee pleegde betrokkene een ernstige inbreuk op de openbare orde. Het huwelijk met P. A. S. A. R. G. (...) werd nietig verklaard te Luik – Akte Nr. 1293 (zie gegevens in het rijksregister).*

*Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er kan namelijk niet uitgesloten worden dat als mijnheer er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontfanen, dat hij er evengoed toe in staat is om een nieuw gezin te stichten met het zelfde doel voor ogen. Het afsluiten van een schijnhuwelijk betreft wel degelijk een inbreuk op de openbare orde. De ‘goede trouw’ van betrokkene is daardoor aanzienlijk aangetast.”*

*Dat er overeenkomstig artikel 43 Vw. een ruime beoordelingsbevoegdheid wordt verstrekt aan de Minister voor Asiel en Migratie, doch dat het gevaar voor de openbare orde ACTUEEL dient te zijn.*



*Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu voorbij gaat aan het gegeven dat het eerste huwelijk wegens schijnhuwelijk vernietigd werd te LUIK bij akte nr. 1293 d.d. .. onbekend ... , doch minstens verschillende jaren voor de huidige bestreden beslissing...*

*Dat er desbetreffend gekende rechtspraak is van Uw Raad, gekend onder rolnummer 4958, d.d. 14.12.2007, gevoegd als Stuk 10. In gelijklopende zin kan in huidig dossier vastgesteld worden dat verzoeker onafgebroken samenwoont met zijn partner Mevrouw T. T. (...) en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben geboren in juli 2014.*

*Verzoeker acht het dan ook kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister de bestreden beslissing andermaal baseert louter op basis van de nietigverklaring van verzoekers eerste huwelijk aangegaan in 2008, dit terwijl er een relatieverslag blijkt voor te liggen waar men simpelweg niet op ingaat.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."*

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- art. 43 Vreemdelingenwet;*
- art. 1 e.v. van de Wet van 19.07.1991;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

*Ter ondersteuning stelt verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing "andermaal" louter zou gebaseerd hebben op de nietigverklaring van verzoekers eerste huwelijk en niet zou zijn ingegaan op het relatieverslag met mevr. T. T. (...).*

*Met betrekking tot de vermeende schending van art. 1 e.v. van de Wet van 19.07.1991 verwijst verweerder naar de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel.*

*Inzake de concrete kritiek van verzoekende partij stelt verweerder vast dat zij volledig voorbijgaat aan de motivering van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wél rekening heeft gehouden met het desbetreffend relatieverslag, doch geoordeeld heeft dat dit niet als een nieuw element kan worden beschouwd.*

*Met betrekking tot de vermeende schending van art. 43 Vreemdelingenwet verwijst verweerder naar haar uiteenzetting in antwoord op het eerste middel, waarbij werd aangegeven dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekende partij een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.*

*Specifiek benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft gemotiveerd verzoekende partij een ernstige inbreuk op de openbare orde beging, doordat hij een (inmiddels nietig verklaard) schijnhuwelijk aanging, en dat het niet kan worden uitgesloten dat - als betrokkene er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontlenen - hij er evengoed toe in staat is een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen. Het gegevendat een aantal jaar verstreken zijn sinds de vernietiging van het eerder aangegane schijnhuwelijk, doet hier geen afbreuk aan.*

*Verzoekende partij kan niet dienstig naar het arrest nr. 4958 dd. 14.12.2007 van Uw Raad verwijzen, teneinde het tegendeel te beweren.*

*In de continentale rechtstraditie hebben arresten immers geen precedentwaarde, terwijl verzoekende partij niet aantoonst dat de feitelijke achtergrond van dit arrest gelijkaardig is aan deze casus.*

*Verzoekende partij maakt een schending van art. 43 Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."*

2.2.3.1. Waar de verzoeker opnieuw de schending aanvoert van "de artikelen 1 e.v. van de Wet van 19.07.1991" kan worden verwezen naar wat *supra*, onder de punten 2.1.3.1.2. en 2.1.3.2., reeds werd uiteengezet.

2.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :*

*1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Te dezen betwist de verzoeker het actueel karakter van de bedreiging die hij zou vormen voor de openbare orde. Hij werpt op dat zijn eerste huwelijk verschillende jaren vóór de thans bestreden beslissing nietig werd verklaard wegens schijnhuwelijk. Uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt - en de verzoeker betwist niet - dat zijn huwelijk op 17 april 2012 nietig werd verklaard. Door erop te wijzen dat er enige tijd verstreken is sedert de nietigverklaring van het huwelijk en de thans bestreden beslissing toont de verzoeker nog niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat er *“niet uitgesloten (kan) worden dat als mijnheer er toe in staat is onder valse voorwendsels te huwen om daar verblijfsrecht aan te ontfemen, dat hij er evengoed toe in staat is een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen”*, dat *“(h)et afsluiten van een schijnhuwelijk (...) wel degelijk een inbreuk op de openbare orde (betreft)”* en dat de goede trouw van de verzoeker daardoor aanzienlijk is aangetast. Voorts betwist de verzoeker niet dat hij op 17 september 2014 reeds een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgisch kind had ingediend die op 12 maart 2015 door afgifte van een bijlage 20 werd geweigerd om dezelfde redenen als degene die in de thans bestreden beslissing worden opgegeven, en dat het door hem ingediende beroep tegen deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 151 691 van 3 september 2015 werd verworpen. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker inmiddels twee jaar langer samenwoont met zijn huidige partner kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze ook nu heeft geoordeeld dat *“(u)it de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 4958 van 14 december 2007 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de verzoeker, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, niet gehuwd is met zijn huidige partner en dus geen onderzoek door het parket heeft plaatsgevonden met betrekking tot een mogelijk schijnhuwelijk dat zonder gevolg gerangschikt werd.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk ingegaan op het door hem voorgelegde relatieverlag. Er wordt immers overwogen dat dit verslag geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker door het aangaan van een schijnhuwelijk om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven een ernstige inbreuk pleegde op de openbare orde waardoor zijn ‘goede trouw’ aanzienlijk is aangetast en niet kan worden uitgesloten dat hij ertoe in staat is om een nieuw gezin te stichten met hetzelfde doel voor ogen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de

bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Verzoeker kan het gezinsleven, hetwelk hij met Mevrouw T. (...), sedert eind 2012, in BELGIË heeft opgebouwd niet ergens anders leiden daar dit zou inhouden dat hij zijn huidige partner moet wegtrekken uit haar vaderland en bij haar familie, waar de maternale familiale banden het gezin onvoorwaardelijk steunen.*

*Zowel schoonmoeder als schoonbroer (Stukken 3, 4 en 6) - alsook andere familieleden - staan achter de, inmiddels duurzame (cf. supra), relatie van verzoeker met Mevrouw T. (...) en wensen dat verzoeker zijn vast verblijf houdt in BELGIË.*

*Er werd in casu echter GEEN grondig onderzoek gedaan naar de familiale situatie waardoor de bestreden beslissing een aanfluiting uitmaakt van artikel 8 EVRM.*

*Immers verwijst de bestreden beslissing wel naar het relatieverslag met Mevrouw T. (...) doch gaf men hier geen verder gevolg aan noch ging men hier verder op in... Men kan dan toch niet komen stellen dat verzoeker zijn aanvraag niet actueel is?*

*Immers, wordt er geenszins iets gesteld over de verschillende familiale banden van verzoeker in BELGIË doch enkel betreffende zijn relatie met Mevrouw T. (...) en zijn vaderschap over zoon Y. (...).*

*Verzoeker voorziet thans dan ook maar in enkele schriftelijke getuigenverklaringen... (Stukken 3, 4 en 6)*

*Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”*

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:  
- art. 8 EVRM.*

*Verzoeker meent dat de in casu bestreden beslissing disproportionele gevolgen heeft voor het gezinsleven dat zij alhier zou onderhouden. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen grondig onderzoek hebben gevoerd.*

*Het weze vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, nu er in de in casu bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens het gezinsleven van de verzoekende partij.*

*Zo voorziet de bestreden beslissing hieromtrent de volgende motivering:*

*“Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin (voor zover het een daadwerkelijk gezin betreft en geen nieuwe schijnsituatie) immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”*

*Alvorens de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de familiale banden van de verzoekende partij.*

*Verzoekende partij kan dit niet ernstig ontkennen.*

*Wat een schending van het artikel 8 EVRM an sich betreft, laat verweerder het volgende gelden.*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:  
“(…)”*

*Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.*

*Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.*

*In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

*“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”*

*(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)*

*In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.*

*In haar verzoekschrift gaat zij daar zelfs niet op in.*

*“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.*

*Het weze eveneens opgemerkt dat het gezinsleven waarop verzoekende partij zich meent te kunnen steunen werd opgebouwd in illegaal verblijf.*

*Een belangrijke overweging in het kader van de fair balance toets is immers of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)*

*Zie in die zin:*

*“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment*

waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).”  
(R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.”  
(R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van zijn beweerde partner en kind wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen werpt de verzoeker op dat de bestreden beslissing disproportionele gevolgen zou hebben voor het gezinsleven dat hij sedert vier jaar met zijn partner T.T. heeft.

*In casu* wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn partner (en zoon) en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* werpt de verzoeker op dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden, nu dit zou inhouden dat zijn partner T.T. haar vaderland en haar familie zou moeten achterlaten, terwijl de maternale banden het gezin onvoorwaardelijk steunen. De loutere omstandigheid dat de partner van de verzoeker de Belgische nationaliteit heeft en haar vaderland en haar familie in België zou moeten achterlaten, is evenwel eigen aan grensoverschrijdende relaties, waarbij altijd één van de partners zijn vaderland (en mogelijk ook zijn familie) dient achter te laten, doch de verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit *in casu* onoverkomelijke hinderpalen vormen voor het leiden van een gezinsleven elders. Hierbij kan er nog op worden gewezen dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker en zijn partner in staat zouden kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de familie van de partner. Tevens toont de verzoeker niet aan waarom de familieleden van zijn partner hen niet periodiek zouden kunnen komen bezoeken en/of *vice versa*. Aldus toont de verzoeker niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat het "*het gezin (voor zover het een daadwerkelijk gezin betreft en geen nieuwe schijnsituatie) immers vrij(staat) zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven*" en dat dit "*niet noodzakelijk afbreuk (hoeft) te doen aan hun gezinsleven*". Waar de verzoeker nog opwerpt dat er *in casu* geen grondig onderzoek werd verricht, nu er wel werd verwezen naar het relatieverlag met T., maar er verder niet wordt op ingegaan, wordt er nogmaals op gewezen dat met dit relatieverlag wel degelijk rekening werd gehouden (*cf. supra*, punt 2.2.3.2.). Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit relatieverlag afbreuk zou doen aan het bovenstaande.

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). *In casu* wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de zoon van de verzoeker "*geboren (is) in 2014*" en dat de verzoeker "*wel degelijk op de hoogte (was) dat zijn huwelijk nietig was verklaard op het moment van het verwekken van het kind en (hij) (...) reeds sinds jaren geen legaal verblijf meer (had)*". Hieruit blijkt dat de verzoeker, die

het gestelde niet betwist, bij het begin van zijn relatie wist of behoorde te weten dat zijn situatie van die aard was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Er blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn gezinsrelatie met zijn partner en zoon.

De verzoeker laat nog gelden dat er in de bestreden beslissing niets wordt gesteld over zijn familiale banden in België, maar enkel over zijn relatie met T.T. en zijn zoon. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94) en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36) en dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Te dezen brengt de verzoeker geen enkel gegeven aan inzake zijn familiale banden in België, andere dan deze met zijn partner en zoon, laat staan dat hij bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoont.

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering van de verzoeker. Het bevel heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven met zijn partner en zoon dermate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en zoon en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden. Tevens toont de verzoeker mede gelet op het bovenstaande niet aan dat het voor zijn partner en zijn kind onmogelijk zou zijn om hem te vergezellen terwijl hij terugkeert of om hem in Marokko te bezoeken.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het handhaven van de openbare orde en het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN